

PROLOOG

IEDEREEN KENT HET verhaal van de verdwenen prins.

Weinig mensen kennen echter de waarheid, wat menig verteller ook mag beweren. Het is dan ook geen wonder dat deze vrij simpele gebeurtenis is uitgegroeid tot verschillende, bizarre verhalen. Als we de ene versie moeten geloven, loste de kroonprins recht voor de neus van de *maharadja* op in rook. In een ander verhaal wandelde de jonge prins zelf het paleis uit om het jaarlijkse lichtjesfestival van dichtbij te kunnen zien, voordat hij onderschept werd door bandieten uit het Noorden om verkocht te worden als slaaf.

Zit er een kern van waarheid in de verhalen? Zeker, zeker, hoe twijfelachtig het ook mag klinken. Elk verhaal begint namelijk met de prins in zijn vertrekken. Maar we lopen hiermee op de zaken vooruit.

De prins, nog maar vier jaar indertijd, was altijd gefascineerd geweest door het licht. Een passende eigenschap voor de troonopvolger van Suryan. Zijn donkere ogen keken al vanaf zijn geboorte ernstig de wereld in. Lachen deed hij zelden – al helemaal niet om de flauwe grapjes van zijn dronken ooms – maar dat deerde de *maharadja* niet.

‘Een vorst,’ verkondigde zijn vader regelmatig op barse toon, ‘gaat altijd gebukt onder zijn lasten. Dat is wat het betekent om een land te besturen.’

Zijn eerste opperkoningin, de *maharani*, hield er een andere mening op na, maar ze was verstandig genoeg om die voor zich te houden. In plaats daarvan gaf ze haar oudste zoon zelfgemaakt speelgoed, nam hem mee de koninklijke tuinen in en zorgde voor een kamer vol

diya's, kleine oliekaarsjes, zodat hij – onder toezicht – zijn ogen uit kon kijken. Dat er ondertussen iets sinisters binnen de paleiswanden broeide, had niemand kunnen voorzien.

Op de dag van zijn verdwijning staarde de prins, al spelend met een houten paard, naar de knetterende vuurtongen in de open haard van zijn slaapkamer. Het was vroeg in de avond; de eerste sneeuwvlokken van het jaar daalden neer op de vensterbank om daar natte sporen achter te laten. In de hoek van de kamer zat een dienstmeid die een oogje in het zeil hield.

Enige tijd later zou ze de prins in zijn warme bed stoppen, hem even over zijn gitzwarte krullen aaien en het raam dichtdoen voordat ze de kamer verliet. Vlak buiten het vertrek zou ze een praatje maken met de schildwachten voor de deur, waarna haar voetstappen zouden wegsterven.

De prins zou een paar pogingen doen om in slaap te komen, maar het uiteindelijk opgeven. Zie je, hij had een andere eigenschap waardoor hij minder geliefd was bij de grote koning; hij was verschrikkelijk rusteloos.

Het duurde dan ook niet lang voor de prins zijn bed verliet. Op blote voeten sloop hij naar de rechterkant van zijn kamer, rechts van de haard waar de houtblokken nog nasmeulden door de pas gedoofde vlammen. Met zijn vingers gleed hij over de marmeren wand en wrong zich door de spleet tussen zijn kledingkast en de muur. Het was net breed genoeg voor een vierjarige.

Zijn vader had hem ingelicht over de verborgen deur achter de kast, natuurlijk. Hij moest wel. Als ze aangevallen werden, zou de prins zichzelf in veiligheid moeten kunnen brengen als anderen dat niet konden. Zelfs al op deze jonge leeftijd.

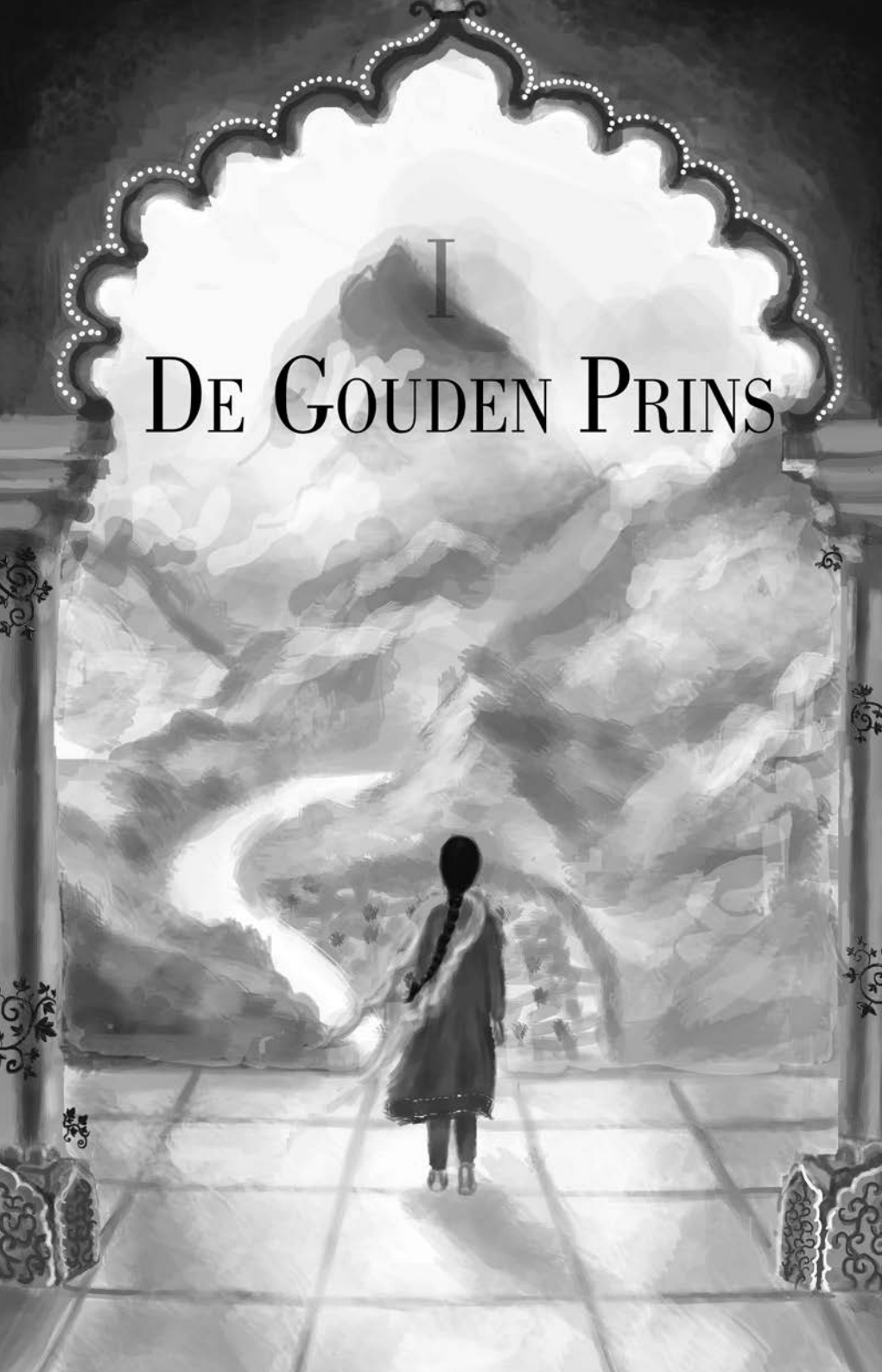
Deze keer school het gevaar echter in dezelfde gang die hem bescherming had moeten bieden. O zeker, de prins hoorde geschuifel achter de deur, maar dat weerhield hem er niet van om met zijn vingers het slot open te peuteren en zijn hoofd naar binnen te steken. Hij gebruikte de geheime gang namelijk ook als opslagplaats voor

gevonden kostbaarheden – stukjes glinsterend steen in alle kleuren van de regenboog, stompjes was van kaarsen en het rode kristal dat hij zonder toestemming meegenomen had uit de werkkamer van zijn vader. Als hij niet kon slapen hield hij de stenen tegen het maanlicht en genoot hij van de verschillende lichtpuntjes die erin reflecteerden.

De prins kneep zijn ogen samen om beter te kunnen zien. Twee gele ogen met gespleten pupillen doemden op in de duisternis.

Enkele momenten later waren beide figuren spoorloos verdwenen.

I
DE GOUDEN PRINS

Hoofdstuk 1

De komst van de prins

HET DREUNENDE GELUID van de trommels drong zelfs door de dikke paleismuren heen.

Simran negeerde de kramp in haar kuiten en drukte zich dicht tegen de muur om vanuit het paleis beter te kunnen zien wat er zich vele meters onder haar afspeelde. Haar zelfgemaakte kijkgaatje bood niet veel zicht, maar het was in elk geval genoeg om hém te kunnen zien tussen de soldaten en onderdanen van de maharadja: de prins uit het verre Noorden met zijn gouden lokken die de kroonprins van haar land zou redden. Althans, een poging zou doen.

Opwinding golfde door haar heen. In de koninklijke keukens, waar Simran was opgegroeid, had ze talloze verhalen gehoord over verre prinses, dappere prinsessen en nobele krijgers. Velen hadden al pogingen gedaan om de prins te vinden; niemand was erin geslaagd.

Simran plette haar gezicht helemaal tegen de muur aan om meer dan een glimp van hem op te kunnen vangen, maar zag helaas niet veel meer dan zijn goudkleurige haar en gedrongen postuur.

Het ritmische gedreun stierf weg. De maharadja overbrugde met een handjevol soldaten de afstand tussen hem en de jonge prins uit het Noorden.

‘Simran!’ klonk een heldere meisjesstem door de hal, waardoor Simran verschrikt omkeek en bijna een oude pot in het schemerige berghok omstootte. ‘Simran, waar ben je?’

Simran klom uit haar schuilplaats, griste een zak meel van een scheefstaande plank en schoot door de kleine ruimte naar de hal waar ze Anjali zoekend om zich heen zag kijken.

Net zoals Simran en de meeste andere vrouwelijke keukenhulpen had ze haar vaalgroene *dupatta* om haar hals geslagen en bij haar heup bij elkaar geknoopt, zodat ze geen last van de sjaal zou hebben tijdens het koken. Haar dikke, zwarte haar hing in een vlecht over haar schouder en tussen haar wenkbrauwen zat een frons, die verdween zodra ze Simran in het oog kreeg.

‘Dáár ben je dus.’ Ze plantte haar handen in haar zij en stond wijdbreeds op de houten vloer van de muf ruikende hal. Haar tuniek, haar *salwar*, zwierde mee door de beweging. ‘Wat was je aan het doen? Je hoorde allang in de keukens te zijn. Nee wacht, je hoorde vandaag niet eens de keukens te verlaten. Weet je wel hoe druk het is? Ik...’

‘Ik was alleen meel aan het halen voor de *naan*,’ verklaarde Simran en ze liep met lichte tred naar haar toe. De zak meel gooide ze over haar schouder, waarna ze achteloos toevoegde: ‘En misschien bleef ik even hangen om, je weet wel, even naar buiten te kijken.’

‘Buiten?’ Zodra Anjali realiseerde waar haar vriendin op doelde, verscheen er een ondeugende blik in haar hazelnootkleurige ogen. ‘Simran Jhaveri, was je de prins aan het begluren?’

‘Niet zo hard,’ zei Simran terwijl ze schichtig om zich heen keek en een hand voor de mond van Anjali hield, om haar gegiechel te dempen. De nauwe gang waar ze zich bevonden werd enkel door bedienden gebruikt, maar dat nam niet weg dat er af en toe koninklijke lijfwachten en soldaten doorheen liepen om een oogje in het zeil te houden.

Anjali haalde Simrans hand weg. ‘En? Hoe ziet hij eruit? Net zo knap als in je dromen?’

Simran stak haar kin in de lucht en liep richting de keuken. ‘Ik droom niet over de prins van Fengart. Daar in het Noorden is het te koud en kleurloos; de prins kan niet veel beter zijn. Bovendien,’ vulde ze nadrukkelijk aan, ‘is het de bedoeling dat deze prins hier ónze prins

vindt. Dat is waar we ons druk om moeten maken.’

Anjali maakte een instemmend, zij het weinig enthousiast, geluidje. Simran wist wat ze dacht: de prins was bijna twee decennia geleden voor het laatst gezien. De kans dat hij nog gevonden zou worden, was ontzettend klein. Zelfs de zoektochten in de koninkrijken binnen Suryan waar de laatste tekenen van hem waren vernomen, in Madur, Diyan en Qudas, waren uitgelopen op een dood spoor.

Anjali zei het niet hardop natuurlijk. Niemand waagde het om dergelijke gedachten uit te spreken, maar de verzwegen woorden en onderdrukte twijfels zinderden al dagen door de paleisgangen.

‘Als je ook eens zo gepassioneerd dacht aan het klaarmaken van het avondmaal van dezelfde prins die je daarnet zo aangaapte, zou ik er in elk geval niet telkens opuit gestuurd worden om je te vinden,’ zei Anjali ten slotte, en ze ging sneller lopen. ‘Schiet een beetje op, malloot. Voordat *naanni* ook nog tegen mij een tirade afsteekt.’

Simran gaf haar een por, die Anjali met een flauwe glimlach in ontvangst nam. Ze naderden het einde van de hal en dat betekende dat de bediendengang plaats zou maken voor een ruimere hal met een marmeren vloer waar zowel de concubines van de maharadja als hun kinderen doorheen liepen. Alleen de concubines hadden de vooraanstaande positie om in de mooie centraal gelegen ruimte te verblijven. Een leven als concubine betekende dat de grote koning elke nacht een beroep op je kon doen, maar het betekende ook rijkdom, macht en enige bescherming. Enkel de grote koning mocht hen aanraken.

Simran haalde de zak meel van haar schouder en trok haar sjaal half over haar hoofd heen voor ze de hoek omsloeg. Op deze manier kon ze haar gezicht makkelijker afschermen. Zo stil als ze konden liepen de twee langs de lijfwachten die voor het vertrek van Devika stonden, de wonderschone, favoriete concubine van de maharadja.

‘Hoe bedoel je, mijn moeder wil me niet ontvangen?’ Farid, Devika’s eerste kind, ijsbeerde voor de soldaten. Zijn hand lag losjes op de sabel die aan zijn middel hing. Als kind van een concubine zou Farid nooit aanspraak kunnen maken op de troon. Die was enkel

weggelegd voor de kinderen die de maharadja had met een van zijn drie rani's. Toch plukte Farid wel de vruchten van zijn moeders status. Zijn bordeauxrode *kurta* en de roomwitte broek daaronder waren van de fijnste zijde gemaakt en bij zijn geboorte had zijn vader hem de titel van edelman gegeven, met een stuk grond als extraatje.

Maar dat was niet het enige. Er was nog iets anders waarin Farid duidelijk verschilde van zijn koninklijke halfbroers en -zussen.

'Ga uit mijn weg. Nú,' siste Farid tegen de dichtstbijzijnde soldaat. Toen die weifelend bleef staan, duwde Farid hem ruw aan de kant, waardoor hij tegen de muur viel.

Hij hoefde zich nooit aan protocollen of regels te houden. En dat maakte hem onuitstaanbaar arrogant. Wreed zelfs.

Anjali haperde even in haar stap. Toen Simran beter keek, zag ze dat de gevallen man de soldaat was voor wie Anjali af en toe de keuken uit glipte als ze dacht dat niemand haar zag. Het was een relatie die gedoemd was te mislukken. Soldaten en keukenhulpen mochten, vanwege de verschillende kasten, geen relatie met elkaar hebben. Misschien was dat ook waarom ze niets over hem had gezegd, en hij voor Simran een naamloze soldaat bleef.

Simran hield haar sjaal voor haar gezicht. Het was nooit fijn om opgemerkt te worden door Farid. Al helemaal niet als hij je zijn aandacht waard vond. Althans, voor een paar nachten.

Simran herschikte de zak meel in haar armen terwijl ze achter haar vriendin aan sloop tot ze op een trap in een nauwe zij-ingang stuitte. De trap was speciaal gebouwd om de weg van de keuken naar de vertrekken van de concubines en hun kinderen korter te maken.

Voordat Simran de smalle traptreden afgang, wierp ze een blik over haar schouder en zag hoe Farid de soldaat bij de voorkant van zijn kleding greep en ruw tegen de muur duwde. De soldaat keek op en staarde naar Anjali's rug.

In de gang hingen op onregelmatige plekken vuurtoortsen, waardoor de gebarsten en gescheurde kleiwanden een oranjerode gloed kregen. De traptreden waren van hetzelfde materiaal gemaakt en

brokkelden af als je pech had en je voet op een zwakke plek neerzette. Een tijd geleden had een van de oudere keukenhulpen op de trap haar enkel verzwikt, maar op de werkers in de keuken na had geen van de paleisbewoners zich daar om bekommerd. Keukenhulpen werden immers zo weer ingewisseld.

Simran ontweek ternauwernood een spin die bij een toorts langzaam naar beneden zakte. Helaas kreeg ze wel de helft van zijn spinnenweb in haar gezicht, waardoor ze bijna de zak meel uit haar handen liet vallen. Toen ze weer voor zich uit kon kijken was Anjali door de duisternis opgeslokt. Enkele traptreden later kwam ze weer tevoorschijn in het licht.

Simran haastte zich achter haar aan. ‘En?’

‘En, wat?’ vroeg Anjali zonder om te kijken. Ze klonk gespannen.

Het geroezemoes vanuit de keuken dwaalde de gang in, net zoals de geur van verse naan, het prikkelende aroma van gember, saffraan en knoflook voor de *biryani* en Simrans favoriet: de heerlijke, zoete geur van *gulab jamun*. Alleen al de geur van de gefrituurde balletjes van sterk ingedikte melk, overgoten met een dikke laag suikerstroop zorgde ervoor dat ze watertandde.

De treden werden warmer onder haar blote voeten. ‘Kan ik me beter ongemerkt tussen de anderen voegen of valt er nog te praten met naanni?’

‘Waar is Simran?’ briepte een vrouwenstem vanuit de keuken. ‘Ik heb haar al zo vaak gezegd dat ze op belangrijke dagen de keuken niet langer dan vijf minuten mag verlaten, maar luistert ze ooit naar me?’

‘Je hebt haar zelf weggestuurd om meel te gaan halen, Nila,’ suste een tweede stem.

‘Dat was twintig minuten geleden! Ik heb haar niet opgedragen gelijk een middagdutje te doen in het berghok. Is Anjali al terug? Als ik Simran te pakken krijg, dan...’

‘Volgens mij,’ zei Anjali zacht, ‘heb je daar je antwoord.’

Simran wist wat haar te doen stond. Ze duwde de zak meel in de handen van Anjali en glipte de keuken in.

Bij binnenkomst sloeg de hitte en chaos van de keuken in haar gezicht. Op elk van de vier lange, rechthoekige tafels lagen scheef opgestapelde schalen, bergen groenten, potjes met specerijen en hoopjes meel. Pannen en potten pruttelden boven het vuur, op de enorme kookplaten werden meerdere roti's tegelijkertijd gemaakt en op de tafels achter in de keuken waren er een aantal bezig met de zoetige delicatessen waar Simran geen genoeg van kon krijgen.

Nila, het keukenhoofd en tevens de vrouw die Simran zestien jaar geleden onder haar hoede had genomen, stond aan de meest linkse tafel. Ze kneedde in een enorme kom het deeg voor de roti. Haar met zorg geoliede, grijze haren waren in een strakke vlecht bij elkaar gebonden en tot een knot gedraaid. Elke vollemaan leken er wel meer rimpels op haar gezicht op te duiken, maar haar donkere ogen waren alert en fonkelden nog steeds prachtig als ze lachte.

Helaas keek ze deze keer haast moorddadig uit haar ogen. De vuurtongen die af en toe uit de oven achter haar naar buiten glipten, hielpen niet bepaald mee. Al helemaal niet toen ze opkeek om de keuken af te speuren naar haar verdwenen, geadopteerde kleindochter en er een vlam knetterend omhoogsteeg.

Toen haar blik op Simran dreigde te vallen, dook zij in een reflex onder de dichtstbijzijnde tafel. Met een vies gezicht schoof ze de door de muizen afgeknabbelde broodkorsten aan de kant en schuifelde gehurkt verder. Een losgeraakte streng van haar donkere haar bleef door de warmte aan haar wang kleven.

Opgewonden geluiden en stemmen lieten haar weten dat Anjali ook de keuken in gekomen was.

‘Waar is ze?’ vroeg Nila direct op scherpe toon.

‘Zonet de keuken in geglipt.’ Dat was Anjali.

Verrader, dacht Simran verbitterd, maar ze schuifelde dapper voort. Aan het einde van de tafel waren hulpjes bezig groenten te snijden. Als ze zichzelf daar nuttig maakte, zou Nila vast niet meer dan een paar seconden aandacht aan haar besteden. Bovendien zou ze dan buiten het blikveld van de oude vrouw staan.

Voordat ze echter aan het einde van de tafel was gekomen, knalde de hoofddeur open.

Vanonder de tafel zag Simran drie paar schoenen, die alle eindigden in een licht krullende punt, de keuken betreden. Ze schoof verder opzij en gluurde vanonder het tafelkleed naar boven.

‘Zoals aangekondigd zal er vanavond een feestelijk avondmaal gehouden worden ter ere van prins Joakim Ragnar’ – hier struikelde de spreker een beetje over zijn woorden – ‘van Fengart. De prins heeft toegezegd om de verdwenen prins, *yuvraj* Ranjit, te vinden en hem te herenigen met zijn ouders.’

Simran duwde de flap verder naar boven en zag dat de spreker aan een punt van zijn imposante krulsnor draaide. Ze herkende hem als Keshav Goyal, de derde raadgever van de maharadja. Ook wel ‘de minst belangrijke’ genaamd.

Zijn met kohl aangezette donkere ogen gleden door de keuken heen. Blijkbaar was hij niet onder de indruk van de staat ervan, want zijn mondhoeken gingen naar beneden en zijn vingers gleden over de revers van zijn donkerblauwe jasje, alsof hij onzichtbare vlekken ervan af wilde veegen.

‘Omdat velen op het feestmaal zijn afgekomen, hebben we niet genoeg bedienden.’ Deze keer richtte hij zich enkel tot Nila, waarmee hij Simrans interesse wekte. ‘Kun je vanavond twee mensen missen?’

Nilā gaf de houten lepel in haar hand door aan de man naast haar en veegde haar handen af aan haar schort dat onder de meel- en curryvlekken zat. ‘Dat zal wel lukken. Ik zal voordat het eten geserveerd wordt twee personen naar de hal stu...’

‘Nee.’ Keshav hield een hand omhoog. ‘Wij kiezen zelf de bedienden uit. Orders van bovenaf. Als iedereen zo snel mogelijk op een rij wil gaan staan, dan is het zo voorbij.’

Simran kwam onder de tafel vandaan en zag dat Nila haar armen over elkaar heen sloeg; haar woede over Simrans verdwijning had plaatsgemaakt voor ergernis. ‘We zijn aan het koken, heer. De gerechten zullen verbranden als we alles laten staan.’

‘Kunnen dan enkel de personen die niet met een gerecht bezig zijn dat de onmiddellijke aandacht vergt op een rij gaan staan?’ Keshav plukte nu ongeduldig aan zijn krulsnor.

De twee mannen achter hem, in hetzelfde donkerblauwe uniform gestoken, namen de keuken verveeld op terwijl de meeste keukenhulpen, onder wie Simran en Anjali, zich haastten om op een rij te gaan staan. De blik van de jongste soldaat, wiens snor slechts bestond uit wat donshaartjes, bleef hangen bij een berg gulab jamun.

‘Eens kijken.’ Keshav sloeg zijn handen achter zijn rug ineen en liep de kronkelige rij af. Simran scheurde haar blik los van de jonge soldaat. Ze wist dat het niet realistisch was, maar toch hoopte ze dat ze uitgekozen werd om de prins van dichtbij te zien.

‘Jij.’ Keshav wees naar Gundar, een echte plaaggeest, al zag je dat op dit moment niet aan zijn uitgestreken gezicht, dat het toonbeeld was van beleefdheid. ‘En...’

‘Kies mij,’ prevelde ze binnensmonds terwijl ze haar rug rechtte. Wellicht hielp haar lengte haar deze keer om op te vallen. Kies mij.

Simran wist echter dat het allemaal voorbij was zodra de blik van de man verder gleed en op Meena viel. Anjali, schuin tegenover hen, dacht hetzelfde als Simran. Haar ogen waren wijd opengesperd, haar hand ergens halverwege de lucht in een poging haar jongere zusje af te schermen voor de ogen van de raadgever.

Meena was nog maar vijftien, maar prachtig om te zien met haar amandelvormige ogen, ranke hals en dikke lokken waar ze vele ogen mee trok. Helaas ook die van de verkeerde mensen, zoals Farid, die zeker aanwezig zou zijn bij het avondmaal.

‘Jij,’ zei Keshav met een halve glimlach tegen Meena, die haar blik zoals gewoonlijk op de zanderige grond onder haar voeten hield. Een kermend geluidje verliet Anjali’s lippen, waardoor de jonge soldaat naast Keshav een verstoorde blik op haar wierp. Ze sloeg een hand voor haar mond.

‘Ik verwacht jullie over een uur in de bediendehal die grenst aan de eetzaal. Wees op tijd.’

Met een laatste ongeïnteresseerde afscheidsknik naar Nila draaiden Keshav en zijn gevolg zich om. Simran keek knarsetandend toe hoe de mannen in een wolk van opgewaaid stof en meel de keuken verlieten.